

Тази история е написана въз основа на автентичните разкази и интервюта, събирани от автора, взети от медицински работници, адвокати, експерти, журналисти и потърпевши.

Повечето от тях са пожелали да останат анонимни.

За книгата са използвани още документи и лични впечатления на автора от посещенията ѝ в Либия, Австрия, Лондон и Африка във връзка с разследването на каналите за „червеното злато“.

ФАКТИТЕ

Невинните жертви на търговията със заразена кръвна плазма са вече повече от 2 000 000 по целия свят. Много от тях са деца. Някои от тях са още бебета.

Жертвите са в Канада, Америка, Франция, Англия, Германия, Румъния, Австрия, Италия, Япония, Русия, Китай, Индия, Африка, Иран, Ирак...

На повече от 20 000 000 долара възлиза печалбата на търговците на „червеното злато“ за последните 30 години.

Повече от 10 000 000 000 долара обезщетения са изплатени на жертвите от корпорации и правителства. Пари от джоба на данъкоплатците по цял свят.

Повече от 500 невинни човешки същества са заловени и несправедливо обвинени за мащабни смъртоносни епидемии от вируса на СПИН и хепатит Б.

Никой не знае със сигурност колко от тях са хвърлени в мрачни подземия. Колко са затворени в животински клетки. Изтрити от лицето на земята. Безпаметно изтезавани с ток, бой, изнасилване, кучета, чупене на крайници, изгаряне, психически тормоз, недохранване, задушаване...

Всички тези съдби са обединени от едно – каналите за евтина кръв. Повече от 30 години нищо не може да ги спре.

Вече 30 години търговците заплашват милиони човешки животи.

Всеки ден.

Всеки един от нас.

Възрастен или дете.

Всеки ден близо 16 000 души се заразяват от СПИН по целия свят.

Онези, които имат сила и желание да се борят с тях, са твърде малко.

Но все още съществуват.

От автора

Книгата е вдъхновена от истински събития и драмата на реални хора, станали жертва на световната търговия с кръвни продукти, чийто източник не е проверен за зараза. На пръв поглед съдбите на тези хора нямат връзка помежду си.

Документалната информация е примесена с художествена измислица.

Всички имена, използвани в книгата, са измислени от автора.

ТИ МОЖЕШ ДА ПОМОГНЕШ!

Хараре, април 1966 г.

Корина отвори очи и леко се размърда.

Задрямала е от алкохола и умората. Вчерашният ден бе доста тежък. Опита да се надигне. Лъхна я миризма на мъжка пот. Тогава усети тежката ръка да я притиска. Тя я отмести внимателно. Не искаше да събуди тлъстия американец.

Толкова гаден клиент не бе имала досега. Едва не се изгуби из сланините му. Цяло чудо е как изобщо откри члена му.

Успя. Иначе едва ли щеше да получи парите си.

Тя започна да се озърта в сумрака. Къде ли ги е оставил Тлъстия?

Изтръпна. Не искаше и да си помисли, че трябва да събуди дебелилото същество и да му поиска парите.

После ги видя.

Бяха паднали от масичката до леглото. Не погледна колко са, когато ги взе. И по-малко да бяха, не искаше да го буди. Мушна ги в сутиена. Обу полата си и потърси бикините си.

После се сети, че вече ги няма. Онзи перверзен западняк ѝ ги беше скъсал. Докато пръхтеше мазен и пиян върху нея. Изплуваха и други спомени от вечерта. Тлъстия се опитваше да убеди сам себе си, че това не е просто секс с курва.

Говореше ѝ някакви неща в ушите, които сигурно са били мили. Не разбираше неговия език. Остана ѝ усещането за неприятна лига с вкус на бърбън.

Тръгна си без бельо. Дръпна колкото можеше полата си и излезе.

Обикновено носеше със себе си един стар зелен шал, който омотаваше около кръста си през деня. Той скриваше краката ѝ малко под коляното. Тази вечер обаче не очакваше да осъмне в стаята на клиент. Съвсем случайно попадна на него и реши да се възползва.

По бедрата ѝ личаха засъхнали следи от това, за което Тлъстия беше платил. Не се изми. Бързаше. Да избяга. Да не би хъркащото чудовище на леглото да отвори очи и да я придърпа отново.

Понякога Корина трябваше да гълта лепкавата слюз, която излизаше от мъжете, с които спеше. Не разбираше защо им харесва. Не знаеше дори какво е това. Интересуваха я само едно – да плащат повече.

Тя никога не бе изпитвала удоволствие в леглото. С никого. Само веднъж успя. Сама. Даже не си спомняше как ѝ хрумна. Просто се отдаде на инстинктите си, докато не се изгуби в насладата на свършването.

Повече не повтори. Това се случи, преди да започне да спи с мъже за пари.

Пак се сети за Тлъстия от снощи. Повече не искаше да бъде с такъв като него. Дори и да... Само ако... синът ѝ остане гладен.

Днес той нямаше да остане гладен. Корина се усмихна. Взе една салфетка от пода на стаята, излезе и затвори вратата. Избърса бедрата си, колкото можа, докато слизаше по дървените стълби на мотел „Палма“. Гадната лепкава течност омаца и пръстите ѝ...

Обърна се назад. Нито един прозорец на мотела не светеше.

Всички спяха. На една от гредите, които поддържаха малкия хотел, беше окачено мръсно счупено огледало. Тя се огледа в него и видя размазания грим около очите си. Напльончи пръстите си и го поизтри, колкото можа.

Тръгна с бърза крачка по прашната уличка към крайния квартал на Хараре, в който живееше. Мотел „Палма“ не бе твърде далеч и тя реши да повърви пеша. Щеше да спести пари от билета за автобуса. Познаваше малките улички на града по-добре от собственото си тяло. Бе израснала тук. Сега всяка нощ ги обикаляше в търсене на клиенти... Някои по-скъпи проститутки ходеха по баровете, но тя не бе за там. Знаеше го.

Корина извади парите от сutiена си. Двайсет долара! Никога никой не ѝ бе давал толкова. Та това бе цената да летиш с балон над водопада Виктория! Корина мечтаеше някой ден да види този водопад... Дебелакът сигурно нещо се е объркал. Може пък в Америка да плащат по толкова? Глупак, помисли си тя и ускори крачка колкото можеше. Сякаш дебелият хъркащ човек щеше да се събуди и да я подгони да си вземе обратно парите.

Сутрешното слънце бавно се прокрадваше между върховете на палмите. Корина обичаше ранното сутрешно слънце. То е красиво и можеш да го гледаш, без да свиваш очите си. Не пàри и не уморява. Усети някакво спокойствие. Бе забравила какво е спокойствие... Като топъл уют в душата. Напоследък все беше уморена, често ѝ прилошаваше. Кашляше силно. Имаше гъсти хрчки, а понякога повърщаше. Докторът ѝ изписа някакви лекарства и ѝ каза да ги пие редовно. Корина не сподели нищо със сина си. Не искаше да тревожи малкия Бакари. Тя сама избра името му. Бакари значеше „надежда“. Той бе нейната единствена надежда, че скапаният ѝ живот имаше някаква стойност...

Пътят ѝ минаваше покрай Центъра за кръводаряване. Корина се сети, че не бе идвала от месеци да дава кръв. Ако не ходя редовно, може би ще ми отнемат картата на кръвен донор, помисли си тя. Последните месеци все ѝ беше зле и отлагаше за следващата седмица. Чувстваше се твърде

отпаднала. Сигурно от преумора. Все тичаше, тичаше...

Без тази карта беше загубена. Оставаше без работа!

Винаги когато поглеждаше малката пластмасова карта, си спомняше за Абиона. Тя ѝ каза за този номер. Когато Корина започна да спи с чужденци, обикновено тия с по-големите пачки ѝ искаха тест за СПИН. Когато Корина казваше, че няма, те я изхвърляха като мръсна котка. Не ѝ даваха пари. Тогава Абиона, която от години работеше на улицата, я съжали. Разказа ѝ как отишла в Кръвния център и станала донор. Направили ѝ някакви тестове и ѝ дали карта на донор. За чужденците тази карта значела, че тя е чиста. За Абиона била билет за работа. Повече никой никога не ѝ направил тест – вече близо шест години. Но за да не изгуби картата, трябвало редовно да ходи да дава по около половин литър кръв. Не било толкова страшно, но осигурява доходна работа.

Абиона вече е мъртва. Умря преди две години. Никой не каза на Корина от какво и как е умряла. Корина ходи до моргата да говори с лекарите, но всеки вдигаше рамене. Винаги си спомняше за приятелката си на входа на Центъра.

Днес Корина се чувстваше малко по-добре от друг път, затова реши да даде кръв. Стига сестрите да работят толкова рано. Знаеше, че Бакари е в малката стая, която бе наела. Там беше на сигурно място. Старата леля Кеси ѝ бе обещала, че ако Корина закъснее, ще даде на момченцето филия с мармалад. Бакари бе добро момченце. Не плачеше, когато беше самичко, и не се страхуваше от тъмното. Оставаше сам почти всяка нощ.

Корина изкачи стълбите и тръгна по боядисания в бяло коридор, където в един кабинет сестрата пробождаше вената ѝ и слагаше системата с банката.

Работеха.

Сестрата не я попита защо не е идвала толкова време.

Каза само да изчака малко пред вратата. Кори́на впери очи в плаката, който още си стоеше в чакалнята. Тук бе от първия ден, когато тя дойде да дава кръв. Беше много изплашена. Трепереше. Тогава бе само на шестнайсет години. На плаката имаше дете, африканче. То гледаше с големите си черни очи. В тях сякаш опитен художник бе нарисувал страшна болка. Голяма болка. Около детето в далечината лежаха други африканци. Лежаха на земята. Вероятно бяха мъртви. И майката на детето беше на плаката. Тя искаше да го прегърне... Имаше и надпис:

Дари кръв. Ти можеш да помогнеш!

Защо обаче този стар плакат стоеше само тук, пред кабинета? Кори́на не го бе виждала другаде. Естествено че хората, които идваха, искаха да го направят. Не е нужно допълнително да ги насърчават да сторят това...

Сестрата излезе и я повика.

– Кори́на Амбуке!

– Да, да! – извика тя гордо и влезе в стаята. Опитваше се да придърпа късата си пола колкото се може по-надолу по бедрата си.

В стаята беше доста светло и тя се почувства почти като разсъблечена. Беше ѝ много неловко, че идва така раздърпана и немита. Това все пак беше болнично заведение. Тук работеха хора с бели престилки... Тя ги уважаваше.

Сестрата не обърна внимание на дрехите и вида ѝ. Или поне не даде да се разбере, че се е впечатлила особено. Тук идваха всякакви. Не беше си и помислила, че светци ще дават кръв.

– Седнете тук, ако обичате – каза тя със строг тон.

– Да... Да... – Кори́на седна на кушетката с прилежно прибрани крака. Гледаше към земята и чоплеше мръсните си нокти.

Ето, сега ще ме пита защо не съм идвала толкова време, помисли си тя. Какво да кажа?... Сестрата извади някакъв лист и химикалка. Започна да разпитва Корина разни неща, докато драскаше нещо на листа.

– Колко сексуални партньори имате?

– Един... – едва смотолеви Корина. Знаеше добре, че е немислимо да каже повече.

Абиона я бе предупредила, че Белите престилки не обичат тия работи.

– Боледували ли сте от нещо напоследък?

– Не!... – каза Корина, като се опитваше да извади някакво камъче, което се бе заболо под нокътя ѝ.

Сестрата я помоли да легне на кушетката. Стегна с един маркуч горната част на ръката ѝ. Корина замижа. Тази част ѝ бе най-неприятна, но бързо отминаваше. Сестрата я убодде, махна маркуча и остави кръвта да тече в пластмасова торбичка. Корина постепенно се почувства слаба, замаяна, усети, че ѝ се спи. Искаше само да затвори очи...